

ОПЪЛЧЕНЕЦЪ

Въ селото, опълченецъ старъ
самъ живѣе той единъ въ свѣта:
нявга билъ се е въ войнитѣ съ жаръ,
за родината си лѣлъ кръвта.

За селото той е скжпъ кумиръ,
примѣръ свѣтълъ е за старъ и младъ,
и въвъ всѣко дѣло най-подиръ
думата му вѣща слушатъ съ жадъ.

А децата своитѣ игри,
спиратъ, шомъ го зърнатъ отдалечъ,
и къмъ него съ свѣтнали очи,
тичатъ да имъ каже блага речъ.

Въ щастие сърдцето му тупти,
радость е въвъ старитѣ гърди,
ведрость огъ очитѣ му искри,
гали ги и благо имъ реди:

„Ахъ, деца, любете тазъ страна,
дето майка мила ви роди,
първомъ де видѣхте стѣтлина.
О, любете я съсъ пламъ въ души!“

И съсъ усмивка блага на уста
той си трѣгва, съ мисль озаренъ: —
„Бихъ отново си пролѣлъ кръвта,
радостно, за родний кжтъ свещенъ.“

Алень Макъ